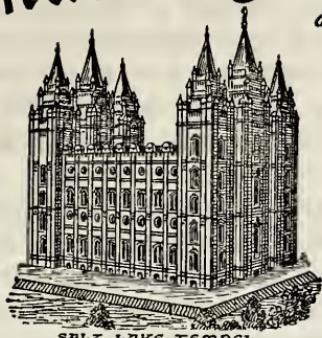

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, kundskaben, Ænden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste September 1901.

50de Årgang.

Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse.

(Fortsat fra Side 247.)

Andre Hensigter med Daaben. Jesus sagde, at det var nødvendigt for ham at blive døbt for at fuldkomme alt, hvad Det var, uagtet han var uden Synd:

„Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes at døbes af ham. Men Johannes for mente ham det og sagde: Jeg har behov at døbes af dig, og du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Det er.“ (Matth. 3, 13.—15.)

Hvis det var sommeligt og rigtigt, at Frelseren, som var uden Synd, skulle adlyde denne Forordning, hvor meget mere sommeligt, ja nødvendigt er det da ikke for alle Mennesker, som ere Syndere, at følge hans Eksempel og blive døbte! Daaben er en af Ordinancerne, hvorved vi indlemmes i Kristi Kirke, som følgende Citater beviser:

„De, som nu gerne annamniede hans Ord, blev døbte; og der vandtes samme Dag herved tre Tusinde Sjæle.“ (Ap. G. 2, 41.)

„Uden nogen bliver født af Vand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.)

For at blive „født af Vand“ maa vi først døbes i Vand. Ved en anden Bejlighed sagde Jesus: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.“ (Mark. 16, 16.)

Vi finde intet Sted i Skrifterne, at nogen blev indlemmet i Kristi

Kirke eller blev frelst uden Daab. Det er en Ordinance, som alle, der have naaet Ansvarligheds-Alderen, maa adlyde.

Kristi Ord til Røveren paa Korset: „I Dag skal du være med mig i Paradis“ (Luk. 23, 43.) antages af nogle at bethyde, at der var lovet Røveren Frelse, uden at han behøvede at adlyde Daabs-Ordinancen. Men Apostelen Peter siger om Kristus, at han, efter at have lidt „Døden efter Kødet“, „gik bort og prædikede for Aanderne, som varé i Forvaring, som forдум vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noe Dage.“ (1. Pet. 3, 18.—20.) Tre Dage efter hans Korsfæstelse og efter hans Opstandelse sagde Jesus til Marie: „Rør mig ikke, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader.“ (Joh. 20, 17.) Det viser, at Kristus ikke gik til Himlen paa den Dag, da han fortalte Røveren, at han skulde være med ham i Paradis; og naar han ikke gjorde det, gjorde Røveren det selvfolgelig heller ikke.

Smaa Børns Daab. Det er ikke forordnet i Kristi Kirke, at smaa Børn skulle døbes. Han har aldrig indrettet nogen saadan Bedtegt, og han hverken forlanger eller billiger den. Daaben er, som bevisst, til Syndernes Forladelse og til Indlemmelse i Guds Rige. Den maa følge Tro og Omvendelse. Smaa Børn ere uden Synd; de ere ikke i Stand til at udøve Tro eller at forstaa Omvendelse. Jesus siger angaaende dem:

„Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til.“ (Mark. 10, 14.)

De, som ere døde uden Daab. Hvis denne Ordinance er saa nødvendig til Frelse, at endog smaa Børn skulle døbes, er det naturligt at spørge, hvad der bliver af de gode Folk, som ere døde uden Daab, fordi de ikke kendte den og ikke vidste, at den var nødvendig. Ville de blive fortalte? Vi kunne ogsaa spørge, hvad der vil blive af de gode Folk, som dø uden Tro paa den Herre Jesus Kristus, fordi de aldrig have hørt om ham. Lad Skrifterne besvare disse Spørgsmaal:

„Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gerninger vare onde.“ (Joh. 3, 19.)

„Hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse.“ (Rom. 4, 15.)

„Men den Ejener, som veed sin Herres Wilje og ikke bereder sig, og ikke gør efter hans Wilje, skal faa mange Hug; men den, som ikke veed det, og gør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug. Thi enhver, som meget er givet, hos ham skal man søge meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man kræve mere.“ (Luk. 12, 47.—48.)

Disse Skriftsteder ere tilstrækkelige til at gøre det klart, at Menneskene blive ikke fordømte, undtagen de efter at have haft Lejlighed til at vise Lydighed mod Guds Besaling forkaste den. Herren har i sin

nendelige Maade bestemt Midler, hvorved alle, som do uden at have haft det Privilegium at høre eller adlyde Evangeliet, kunne blive frelste ved fremtidig Lydighed.

Men de, som høre og nægte at adlyde Evangeliets Lærdommme, simpelthen fordi andre gode Mennesker før dem døde uden at adlyde Evangeliets Forordninger, eftersom de ikke havde Lejligheden i dette Liv, ville sikkert bedrage sig selv og komme under Fordommelsen.

Daaben er en Prøve paa Lydighed. Det faktum, at Daaben er en Guds Befaling, burde være nok til at overbevise enhver om, at den maa iagttaes. Det er ikke noget usornuftigt Forlangende. Herren lover Frelse til dem, som adlyde ham. Daaben er et af Lydigheds-Beviserne. Kun Mangel paa Tro, Omvendelse og Ydmighed kan bevæge nogen til at forkaste Daaben. Uvilje til at underkaste sig Daaben er et Bevis paa, at Bedkommende ikke har nogen Tro, og at han ikke har omvendt sig. Daaben tjener derfor som et Bevis paa vor Tro og Omvendelse netop paa samme Maade, som Omvendelse er et Bevis paa Troen. Omvendelse og Ydmighed bevise, at vi have Tro, og et oprigtigt Ønske om at modtage Daaben beviser, at vi øve Tro, Omvendelse og Ydmighed.

Naar vi adlyde disse tre Regler eller Principper i Oprigtighed, ere vi beredte til at antage det næste Princip, og ved at vise Lydighed mod det ville vi opnaa Herrens Tilsfredshed med vor Vandel.

Den fjerde Regel: Haandspaalæggelse. Næst efter Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse kommer Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aland. I Apostlenes Dage tildeles den Hellig-Aland ved Haandspaalæggelsens Ordinance, hvilket de følgende Citater vise:

„Da lagde de Hænderne paa dem, og de sik den Hellig-Aland.“ (Ap. G. 8, 17.)

„Men der Simon saa, at den Hellig-Aland blev given ved Haandspaalæggelse af Apostlene, bragte han dem Penge.“ (Ap. G. 8, 18.)

„Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aland over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede.“ (Ap. G. 19, 6.)

De, som i Sandhed tro, som i Oprigtighed omvende sig fra deres Synder, og som blive døbte af en, der har Fuldmagt dertil, ere berettigede til at modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Alands Gave. Hvis denne Ordinance er udført af en, som er kældet af Gud, det vil sige en, som har Fuldmagt til at udføre Guds Ordinancer til Menneskene, vil Herren bekræfte Gerningen ved at udgyde den Hellig-Alands Gave paa dem, som modtage denne Ordinance.

Nødvendighed af Haandspaalæggelse. Skrifterne vise, at det er nødvendigt for alle, som annamme Kristi Evangelium, at modtage

denne Ordinance. Den er ligesom Daaben en af Indlænmessens Ordinancerne i Guds Kirke. Vi læse i Apostlenes Gerninger, 8. Kapitel, at da Folkene i Samaria troede Philippus' Vidnesbyrd og blev døbte, udsendte Apostlene i Jerusalem Peter og Johannes for at lægge Hønoderne paa de døbte, at de maatte anamme den Hellig-Aland. Hvis det ikke var nødvendigt for Folkene i Samaria at modtage denne Ordinance, vilde Apostlene ikke have gjort sig Ulejlighed med at sende Peter og Johannes i dette Djemed.

Den Hellig-Alands Virkning. Den Hellig-Alands Indflydelse kan undertiden føles af Folk, som ikke have vist Lydighed mod alle de ovenfor omtalte Evangelie-Principper. Herrens Aaland leder Menneskene til at øve Tro, leve et godt Levnet og udføre mange gode Gerninger, men den vil ikke overbevise nogen om, at hans Livsmaade er fuldt ud anerkendt af Herren, uden at han adlyder disse Ordinancer eller Principper i hans Kirke. Folk bør ikke tro, at de ere frelsste, selv om de føle, at Guds Aaland driver dem til at gøre Det. Adlyde de ikke Aalandens Tilsknyndelser til at efterkomme Kristi Besalinger, vil den ikke forblive hos dem. Herren siger:

„Min Aaland skal ikke altid trættes med Menneskene.“ (1. Mose B. 6, 3.)

Jesus sagde til sine Disciple: „Og jeg vil bede Faderen, at han skal give eder en anden Talsmand, at han skal blive hos eder evindeligen.“ (Joh. 14, 16.)

Dette Øfste om en Talsmand, der skulle blive hos dem evindeligen, blev kun givet paa det Vilkaar, at de vare lydige; dette se vi ved at læse det efterfølgende i samme Kapitel af Johannes Evangelium.

Endvidere lovede Jesus, at den Hellig-Aland skulle lede dem ind i Sandhed:

„Men naar han, den Sandheds-Aland, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som høst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder.“ (Joh. 16, 13.)

Før at være i Stand til at blive ledet til al Sandhed og til at modtage de andre Belsignelser, som den Hellig-Aland meddeler, maa vi først adlyde Sandhedens Principper, som vi have omtalt. Medmindre vi gøre dette, kunne vi aldrig gøre nogen videre Fremgang.

Principper, som heri ere forklarede. I det foregaende ere Kristi Evangeliums første Principper korteligen forklarede, nemlig:

1. Tro paa Gud og paa hans Søn Jesus Kristus.
 2. Omvendelse.
 3. Neddyppelets Daab til Syndernes Forladelse.
 4. Haandspaalæggelse for den Hellig-Alands Gave.
- At dette er den bestemte Orden, i hvilken disse Principper lærtes

af Frelseren og hans Disciple, er øjensynligt for alle, som fordomsfrift læse det ny Testamente.

Johannes den Døber kaldte først dem, som troede hans Ord, til at omvende sig fra deres Synder, og han nægtede at døbe dem, som ikke viste Omvendelsens Frugter. (Matth. 3, 2.—8.) Han forsikrede ogsaa, at efter hans Vanddaab skulde de modtage den Hellig-Alands Daab. (Matth. 3, 11.)

Apostelen Peter sagde paa Vinsefesten til dem, som troede paa hans Ord: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Alands Gave.“ (Ap. G. 2, 38.)

Folkene i Samaria, som troede Philippus, „bleve døbte, baade Mænd og Kvinder“. (Ap. G. 8, 12.) Derefter gif Peter og Johannes ned og lagde Hænderne paa dem, at de kunde annamme den Hellig-Aland:

„Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aland.“ (Ap. G. 8, 17.)

Disse fire Principper maa adlydes for at opnaa Indlemmelse i Kristi Kirke. De ere Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse.

Disse Lærdommme lærtes af Frelseren og hans Disciple, og de ere nedskrevne i Bibelen. Der er ingen anden Maade, paa hvilken vi kunne komme ind i Kristi Kirke. Hvis nogen lærer anderledes, er han under Fordommelsen. Paulus siger:

„Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelten prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse.“ (Galat. 1, 8.)

Johannes siger, da han omtaler Kristi Lære: „Dersom nogen kommer til eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen; thi hvo, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger.“ (2. Joh. 10.—11.)

Alle de Lærdommme, som Jesus og hans Disciple lærte, tros og læres i Dag af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og alle de Velsignelser og Gaver, som udmarkede den første Kirke, nydes af de Sidste-Dages Hellige.

Konferencen i Aarhus.

Tirsdag den 6. og Onsdag den 7. August afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Vorupsgade 14. Efter Afholdelse af to Præstedømsmøder aabnedes Konferencen Tirsdag Aften Kl. 8. Blandt de tilstedevarende Eldste fra Zion var: Apostel Francis M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy, Præsi-

dent over den skandinaviske Mission, og J. C. Petersen, Præsident over Aarhus Konference. Mødet aabnedes med Sang og Bon. Præsident J. C. Petersen bød Førsamlingen Velkommen og præsenterede Apostel Francis M. Lyman for de Førsamlede. Denne talte derpaa (med J. C. Petersen som Tolk). Han glædede sig ved at være iblandt danske Folk; han havde besøgt Danmark i 1875, men havde ikke lært Sproget. For tre og en halv Maaned siden havde han forladt sit Hjem og havde siden besøgt England, Holland, Frankrig, Tyskland, Svejts, Italien og nu Danmark. Paa sine Rejser var han blevet kendt med mange Folkeslag, men havde fundet, at det skandinaviske Folk var mere dannet og intelligent end noget andet, og som et Hele indtog det en anerkendt Plads baade i og udenfor Kirken; flere beklædte ansvarsfulde Stillinger i Kirken; særlig fremhævede han Apostel Anthon H. Lund og Præsident C. D. Fieldsted. Det skandinaviske Folk havde i Forhold til Folkeincænden gjort mere end noget andet Folk for Kirkens Fremme; Aarsagen hertil er, at Folket er af Israels Hus, og mange af dem ville endnu annamme Evangeliet. Taleren har Vidnesbyrd om, at han havde prædiket Evangeliet i 41 Aar, og at han havde været personlig kendt med alle Kirkens Vedere, lige som han var kendt med alle Evangeliets Principper og var saaledes fuldkommen i Stand til at undervise deri. Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Konferencen fortsattes Onsdag Eftermiddag Kl. 3, og Mødet aabnedes med Sang og Bon. Præsident A. L. Skanchy foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner som følger: Kirkens almindelige Autoriteter; Apostel Francis M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission og James Petersen som Præsident over Aarhus Konference samt alle Missionærer, der arbejde i Konferencen; enstemmigt vedtaget.

Præsident R. C. Miller fra Aalborg formanede de Hellige til at give Agt paa Herrens Ejeneres Raad; de ville høste Velsignelsen deraf; han formanede alle til at adlyde Tiendedoven; thi den er given til de Helliges Velsignelse.

Søstrene Tomine Hansen og Olga Bush sang til Afslutning.

Præsident J. C. Petersen præsenterede Apostel Lyman, som sagde, at ingen bør nyde Herrens Nadvere uværdigen; thi da vil Herrens Land forlade dem. Naar Taleren saa sine Brødre og Søstre nyde Nadveren, da ansaa han dem for Individer, der holdt Visdoms-Ordet, betalte Tiende, vare ørlige, levede i god Forstaelse med alle Mennesker, vare gode Egtefæller eller Forældre o. s. v. Han opmunstrede alle til at leve et retfærdigt Liv, talte mange opmunrende Ord til de Hellige og bad Herren velsigne dem alle. Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Tirsdag den 6. blev der afholdt Præstedomsmøder, hvor Missionæ-

erne afgave Rapporter over Værkets Fremgang i Konferencen og blevet bestilkede til at virke i følgende Grene: Aarhus: James C. Petersen og Albert E. Johnsen; Odense: Daniel P. Thuesen, C. H. Christansen, Hans H. Hansen og P. W. Nielsen; Horsens: Jens C. L. Breinholt og Lars Christoffersen; Silkeborg: C. W. Christoffersen og Hans Hansen; Randers: Hans P. Christensen, Julius B. Christensen og Hans R. Hansen; Grenaa: C. N. Christensen og Jens Jensen; Skanderborg: N. P. Hansen; Esbjerg: John Christensen, J. S. Jørgensen, A. D. Mortensen og Søren C. Christensen.

ÅL. 3 fortsattes Mødet. Præsident A. L. Skanchy gav mange gode Lærdomme til Missionærerne. Præsident James C. Petersen besvarede Spørgsmål. Eldste N. C. Müller fra Aalborg meddelte nogle af sine Missions-Erfaringer. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Onsdag ÅL. 9 Formiddag afholdtes et tredje Præstedomsmøde, hvor Apostel Francis M. Lyman belærtede Eldsterne om deres Pligter og disse rette Udførelse samtidig gav mange gode Raad og Lærdomme. Han opmunstrede dem til at gaa frem med fornyet Fver og øre deres Kaldelse som Guds Tjenere.

Præsident James C. Petersen oplæste Rapporten over det Arbejde, som var udført siden sidste Konference; af denne fremgik det, at Konferencen bestaar af 7 Grene og 2 Distrikter; 15,131 Skrifter vare omfattet; 11,669 Fremmedes Huse besøgte; 422 Møder og 3,533 evangeliske Samtaler afholdte. Apostel Lyman sluttede med Bøn og velsignede Missionærerne.

Onsdag Aften ÅL. 8 afholdtes et Søndagsfolemøde, hvor et meget interessant Program blev udført og mange gode Lærdomme givne af Apostel Lyman og det præsiderende Præstedomme.

Julius B. Christensen, Skriver.

Byldepesten.

Byldepesten raser forsædlig i Østindien. Ifølge Efterretninger modtagne i Washington var der i Præsidentskabet i Bombay i en Uge April 1,947 nye Tilfælde og 1,632 Dødsfald. I andre Provinser i Indien ere mange Tusind Dødsfald indtruffne som Følge af Pesten. Det største Antal meldes fra Pitna i Bengalens, hvor der til den 27. April havde været ialt 437,681 forskellige Tilfælde. Pesten raser i forskellige Dele af Kina, hvor der i et Landskab (Lam-ko) blev anmeldt 10,000 Dødsfald mellem den 14. Februar og 26. Marts. Bikuben.

Den 1ste September 1901.

Oliver som Børn.

„Uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde i Himmeriges Rige.“ Saaledes talte den store Lærer, Verdens Forløser. Ved denne Formaning til sine Disciple betegnede Mesteren Nødvendigheden af Tro, Uftholdighed, Ydmighed og Lydighed. De skulde ubetinget forlade sig paa Gud. De skulde ikke være skinhellige eller svigagtige. De burde være villige til at modtage Undervisning og til at annamme Sandheden uden Modstand. De skulde ikke være opblæste med deres egen Bigtighed, ej heller udøve en hyldende Indflydelse over andre. De skulde holde alle Budene og hengive sig til alle guddommelige Fordringers Udøvelse og leve ved hvert Ord, der udgik fra den evige Fader.

Det var selvfølgelig ikke Meningen, at denne barnlige Aand og Opførsel skulde foraarsage nogen Forstands-Svaghed, Lettroenhed, aabenbar Uretfærdighed, eller at de Kæfster og Egenskaber, som tilhøre den fuldkomne Manddoms-Alder, ikke burde udøves og udvikles. Menneskenes Fremgang paa alle Omraader er Hensigten med Jesu Kristi Religion. Den staar ikke i Vejen for Udøvelsen af noget Talent, hvormed Skaberen har begavet Menneskene. Den søger at regulere alt, saa at enhver Gave kan opnaa sin retmæssige Brug til Individets Fordel og Samfundets Bedste.

At være barnlig i Aanden i den Forstand, som Fresseren krævede, maa ikke opfattes som en tankeløs Untagelse af alt, hvad vi høre, eller som en Tilstand, der vilde udsejte Kristi Efterfølgere for at blive et Rov for Bedragere og Tyranner. Barnlig Untagelse af Sandheden, venskabelige Tilbøjeligheder, Tillid til og Tro paa et højeste Vaesen og Lydighed mod hans Ord ere alle overensstemmende med en værdig Karakter, Forstands-Kraft og baade legemlig og aandelig Styrke. Fuldkommen Manddom er den mest tænkelige Tilnærmelse til Guddommens Herlighed.

Hvad Kristus beklagede, da han udtalte den ovenfor citerede Sætning, var den Herfeslyge, som flere af hans nærmeste Omgivelser lagde for Dagen. De burde ikke indbyrdes stride om, hvem der skulde være den største. De skulde ikke være vantro, kyniske eller trættefære. De skulde ikke være heftige hverken i Aand eller Opførsel; de burde ikke letteligen blive fornærmede eller ønske at stade andre. Det var ikke Hensigten, at de skuldeaabne Vejen med Vaabenmagt eller undertrykke deres Medstabninger. De skulde gaa fremad i Sagtmodighed, Mildhed og Kærlig-

hed, altid være rede til at modtage Lærdom og modtagelige for gode Indtryk og for Lyset, som kommer her oven fra.

Det, der passer for Barndommen, er ikke passende for Manddommen. Den store Lærer mente ikke, at et voksent Menneske skulde vedblive at leve i Barndommens Umodenhed. Apostelen Paulus siger: „Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, drømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige.“ Sandt nok sagde han dette med Hensyn til Fremtiden og til den Fuldkommenhed, han ventede at opnaa paa den anden Side af denne forberedende Tilværelsес Tilstand. Men hans Argument passer til Menneskets Udvikling og fremstiller uden Omisvob, hvad vi ønske at bevise i denne Forbindelse.

En barnlig Natur med Hensyn til guddommelige Ting udfordrer ikke den Enfolighed, der vilde gøre en af Frelserens Disciple enten lettroende overfor menneskelig Tvetydighed eller svag til at forsvarer sine Rettigheder eller Friheder. Det er Kristus lig at være kærlig, taalmodig og godtroende, saaledes som han visste det i sin Underkastelse af den guddommelige Vilje, da han var „som et Lam, der føres hen at slagtes“; men han var kraftig og bestemt i sin Optræden, da han dadlede Hykleren, anklagede den Ugudelige og forkundte Uretfærdigheds, Bildfarelses og Undertrykkelses Fal. Ligesom hans Karakter udviser to Sider, saaledes er der ogsaa to Meninger i hans Lærdomme.

(Deseret News.)

Konferencen i Aalborg.

Torsdag den 8. August afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Urbansgade 26. Til Stede vare Apostle F. M. Lyman, Præsident over den europeiske Mission; A. L. Skanchy, Præsident over den stændinaviske Mission; R. C. Miller, Præsident over Aalborg Konference, samt følgende Missionærer fra Zion: Peter Christensen, Nephi M. Nielsen, James Johnsen, Niels Jakobsen, N. P. Johnsen, F. M. Petersen, C. N. Christensen, C. P. Christensen, Christian Petersen, Axel F. Andreasen, James Larsen, Peter C. Sørensen, C. C. Larsen, Carl Madsen, M. C. Stenhouse og H. B. Madsen samt Peter W. Nielsen fra Aarhus Konference. Mødet begyndte kl. 3 Eftermiddag. Præsident R. C. Miller bød de Forsamlede Velkommen og ønskede, at vi maatte drage Fordel af Sammenkomsten. Præsident A. L. Skanchy sagde, at han glædede sig ved at være en Herrens Tjener og ved igen at have Lejlighed til at besøge disse Lande. Han lykønskede Sangkoret til den store Fremgang, det havde gjort i den sidste Tid. Kirkens almindelige Autoriteter blevne dernæst foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Bønner

tilligemed Apostel F. M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission; tillige, at R. C. Miller bliver hæderlig løst fra og James Johnsen indsat til at præsidere over Ålborg Konference, samt at Eldste Peter Christensen bliver hæderlig løst fra at virke i Ålborg Konference. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Koret sang til Afslutning.

Apostel Lyman (med N. P. Johnsen som Tolk) sagde, at vi ere paa Vejen, som fører til Livet; han talte om de forskellige Pligter, der paa hvile os som Sidste-Dages Hellige, samt om Evangeliets første Principper. Herren vil velsigne os, hvis vi udføre vore Pligter paa alle Omraader; da ville vi uaa Maalet, som vi tragte efter. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle og onskede, han måtte blive frelst tilligemed de Tilstedeværende i Guds Rige samt bar Bidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Præstedømmet med dets Magt og Myndighed var gengivet til Jorden. Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Konferencen fortsattes om Aftenen kl. 8 paa „Hotel National“ og aabnedes som sædvanligt. R. C. Miller talte om, hvorledes Frelseren udsendte sine Disciple i hans Dage, og omhandede dernæst Evangeliets første Principper. Peter Christensen talte om vor Mission her paa Jorden og om, hvorledes vi skulle komme tilbage til Gud, fra hvem vi ere udgangne.

Præsident A. L. Skanchy sagde, at Herren har talet til Jorden igen, og vi ere her for at bære Bidnesbyrd derom til vore Medmennesker. Talte om Billedet i Nebukadnezars Drøm og det Rige, som Himmelens Gud vilde oprette i de sidste Dage. Apostel Francis M. Lyman talte igen med N. P. Johnsen som Tolk og citerede Pauli Ord til Galaterne, at den, der prædiker et andet Evangelium, er under Forbandelse, selv om det var en Engel fra Himmelten. Han sagde, at om noget blev talt i Aften, som ikke var i Overensstemmelse med Kristi Lære, da vid, at vor Lære er falsk, og vi bringe Fordømmelse over os selv. Taleren havde været personlig bekendt med Joseph Smith og bar det Bidnesbyrd til Verden, at Evangeliet er gengivet til Jorden med Præstedømmets Fuldmagt og med alle dets Gaver og Kræfter, som det besad i gamle Dage. Med Hensyn til Indlemmerne i Kirken har Frelseren tillige med Petrus, Philippus, Paulus og andre vist os Vejen. Sagde, at Verden er i Dag afvegen fra den sande Lære, men at vi ere udsendte af Gud, ligesom Aaron var; vi indbyde de Lærde til at besøge os, og hvis de ere i Stand til at tilbyde os noget bedre end det, vi ere i Besiddelse af, ville vi være dem meget taknemlige; han nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Eldste R. C. Miller gjorde nogle Slutnings-Bemærkninger.

Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Et Præstedomsmøde blev afholdt den 9.; det begyndte kl. 10 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Apostel Francis M. Lyman og det øvrige Præstedomme vare nærværende. Efter at nogle Forretninger, der særlig vedrørte Konferencen, vare aflsluttede, afgave Missionærerne deres Rapporter over Verkets Fremgang i de forskellige Grene, af hvilke det fremgik, at siden sidste Konference vare 10,929 Skrifter og 431 Bøger satte i Dmlob; 9,064 Fremmedes Huse besøgte; 3,195 evangeliske Samtaler og 130 Møder afholdte; 22 døbte og 8 Børn velsignede. Missionærerne modtoge megen værdifuld Undervisning og mange nyttige Raad og Lærdomme fra Apostel Francis M. Lyman og Missions-Præsident Anthon L. Skanchy, der ville være gavnlige for dem i deres Virksomhed. Missionærerne bestilledes til at virke som følger: I Aalborg: James Johnsen, Niels P. Johnsen og Nephi M. Nielsen; i Frederikshavn: Axel J. Andreasen og James M. Petersen; i Hjørring: Christen N. Christensen og James Larsen; i Brønderslev: Christian Petersen og Christen P. Christensen; i Grenaa: Mikkel C. Stenhouse; i Hobro: Niels Jacobsen; i Løgstør: Peter C. Sørensen og Hyrum B. Madsen; i Thisted: Carl Madsen og Christian C. Larsen.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen i København.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference Lørdag den 10. og Søndag den 11. August. Konferencen begyndte Lørdag Aften kl. 8 i Skt. Pederstræde 45 og aabnedes med Sang og Bøn. Følgende Eldster fra Zion vare nærværende: Apostel Francis M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission; Præsident C. D. Fjeldsted, af Præsidentskabet over de Halvsjerds; Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; James Thomsen, Præsident over Københavns Konference; Jens Jensen, „Skandinaviens Stjerne“'s Skriver, Carl A. Carlson, »Nordstjärnan«'s Skriver, C. J. Ploughman, Niels M. Jacobsen, J. J. Petersen, Oliver Christiansen, Chr. Sørensen, Andrew L. Thorpe, James C. Christensen, Niels P. H. Roholt, Hans Zobell, Jacob Bastian, James P. Johnsen, Anthon J. Andreasen, Wilsford Christensen, D. W. Thomsen, N. C. Rasmussen, A. C. Sørensen og Christian M. Nicolaisen samt James C. Petersen fra Aarhus Konference.

Præsident James Thomsen gjorde nogle indledende Benærkninger og bød de Førsamlede Velkommen. Chr. Sørensen sagde, at vi bør dyrke Gud i Land og Sandhed, og derfor var det nødvendigt at kende ham og hans Vilje med os. Apostel Francis M. Lyman med John J. Petersen som Tolk

sagde, at det udfordredes af ham at være trofast i at opfylde enhver Pligt, og at det ikke er tilladt nogen at gøre Uret. Han ønskede at deltage af Sakramentet med sine Brødre, eftersom han ansaa det for at være af lige saa stor Vigtighed som Bønnen. Det er en herlig Tid, vi leve i, og vi burde tilfulde statte dens Værd. Desuagtet er al den Kraft, som vi kunne mønstre, nødvendig for at udarbejde os en Frelse i Herrens Rige. Taleren følte sig aldrig tilfreds nogen Aften, hvis han i Dagens Løb ikke havde gjort sin fulde Pligt; for Døden kan komme til enhver af os, førend vi ere færdige eller fuldkomment beredte. Det er enhver Pligt at advare sin Næste. Den, som prøver paa at gøre dette, vil samle sig Skatte i Himlen. Dersom vi ikke gøre vores Pligter, vil vor Fordommelse være sikker. Lad os være trofaste i at opfylde alle Evangeliets Fordringer. Han bar Vidnesbyrd om Præstedommets Gengivelse til Jorden og nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsatte om Søndagen Kl. 10 i Kronprinsensgade 7 og aabnedes med Sang og Bøn. Eldste R. Rasmussen sagde, at Evangeliet altid havde været en Trøst for ham, og han ønskede at gøre alt, hvad han kunde, for at fremme Herrens Sag. Eldste Niels C. Rasmussen sagde, at formedelst Vilbafarelse er Verden gaaet bort fra Sandheden, og han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse. Eldste Niels M. Jacobsen følte en Glæde i at gaa fra Hus til Hus og forkynde Sandheden, som det staar alle friit for at antage eller forkaste og tage Følgerne af deres Valg.

Koret sang: „Zion, mit Hjem.“

Præsident James Thomsen sagde: Vi bære Vidnesbyrd om, at Gud igen har talet til Jorden, og dette er, hvad Menneskene stride imod; men Evangeliets Ordinancer maa nu som i gamle Dage forrettes af Mænd, der ere guddommeligt hemhndigede. Eldste James C. Petersen sagde, at Menneskene ringeagte Evangeliet, fordi de ikke forstaa det. Talte om Evangeliets første Principper og deres frelsende Egenstaber samt Mormons Bogs Fremkomst og gav Beretninger om Opdagelser i Amerika, der bevisste dens Sandhed.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet Kl. 2 aabnedes som sædvanligt, hvorefter Præsident Anthon L. Stanchy foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner samt Apostel Francis M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission; Anthon L. Stanchy som Præsident over den skandinaviske Mission; Præsident James Thomsen var hæderlig afsøgt fra og Eldste Peter Christensen var indsat i hans Plads som Præsident over Københavns Konference; og alle Missionærerne, som virke i Konferencen; alle Forslag vedtages enstemmigt. Præsident A. L. Stanchy bar Vidnesbyrd om, at alle, som ville gøre Faderens Wilje,

skulle kende, om Evangeliet er fra Gud, og at Herren nu som i gamle Dage har aabenbaret sin Vilje til Forden.

Koret sang „Solnedgang“.

Apostel Francis M. Lyman talte over Ap. G. 2, 38.—39. Vers og sagde, at denne Formaning var til alle i Dag; han talte om Daabens Nødvendighed nu som den Gang. Kristus blev selv døbt af Johannes, og han vilde ikke have underkastet sig denne Ordinance, dersom den ikke var nødvendig. Vi tro, at alle Mennesker, der ville vise en lignende Lydighed, skulle høre Guds Røst til deres egne Sjæle, at det er ham behageligt; han talte endvidere om den Hellig-Aands Gaves Nødvendighed og om Fuldmagten, der udfordres for at kunne administrere Evangeliets Ordinancer. Det er ikke populært at prædike Evangeliet; men Bidnesbyrdet om Sandheden er mere værd end al Verdens Rigdomme.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet kl. 6 aabnedes paa den sædvanlige Maade. Præsident Peter Christensen sagde, han følte, at en stor Byrde var lagt paa ham, som han ikke var i Stand til at bære uden Guds Aands Bistand. Han var tafnemmelig for Lejligheden og vilde gøre sit Bedste.

Præsident C. D. Hjeldsted sagde, at mange Aars Erfaringer havde lært os, at indstuderede Taler komme ikke fra Hjertet og ere derfor uden Indflydelse med Hensyn til at bringe Folk til Sandhedens Erkendelser. Kristi Lære havde aldrig været populær, efterdi Gud ikke havde valgt de Bisse af denne Verden som dens Forkyndere. Gaverne, som fulgte Evangeliet, vare ophørte, men de Sidste-Dages Hellige komme og forkynde, at Evangeliet med alle dets Gaver og K्रæfter er gengivet til Forden ved Engle-Sendelse og Aabenbaring fra det Høje. Taleren har et kraftigt Bidnesbyrd om, at Gud igen har oprettet sin Kirke paa Forden.

Koret sang til Afslutning.

Apostel Francis M. Lyman sagde, at skont den religiøse Verden som en Helhed har modstaet os, har denne Kirke været i stadig Fremgang. Han fremstillede Evangeliets ledende Principper og bevidnede, at eftersom vi ere i Besiddelse af Sandheden, ere vi ikke bange for at sammenligne den med Verdens Lærdomme. Den sande Kirke er igen oprettet paa Forden for aldrig mere at borttages; thi Faderen har oprettet den ved sin Søn, Jesus Kristus. Han opfordrede alle til at modtage Evangeliet, fordi der kun deri findes Lyksalighed.

Konferencen sluttedes med Sang, og Bøn af Apostel Francis M. Lyman.

Præstebørmøde afholdtes Mandag den 12. August kl. 10, hvor Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed. Konferencen bestaar af 7 Grene; i de sidste fire Maaneder ere 15,193 Skrifter og 307 Bøger omsatte; 14,157 Fremmedes Huse besøgte; 160 Møder og

2,288 evangeliske Samtaler holdte; 20 døbte og 9 Børn velsignede. Eldsterne beskikkedes til at arbejde som følger: I Københavns Gren: Peter Christensen, John F. Petersen, Jacob Bastian, James P. Johnsen, Oliver Christiansen og C. J. Plougman samt Lovdal-Eldste Rudolf Herr; i Helsingør: Wilford M. Christensen og Rasmus Rasmussen; i Holbæk: James P. Christensen og D. W. Thomsen; i Slagelse: A. C. Sørensen og Christian M. Nicolaisen; i Næstved: Niels P. H. Roholt og Hans Bobell; i Nykøbing F.: Niels M. Jacobsen og Andrew L. Thorpe samt paa Bornholm: Oluf Johnsen og Anthon F. Andreasen.

Apostel Francis M. Lyman gav mange gode Raad og Lærdomme samt opmuntrede Eldsterne til at gaa fremad med fornyet Kraft og virke for Sandhed og Retfærdighed paa Jordens. Det kan med Sandhed siges, at Missionærerne nød en virkelig aandelig Fest. Mødet endte med Afsyngeelse af the Doxology. *Jens Jensen, Skriver.*

„Mormonismens“ Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 252.)

De Sidste-Dages Hellige gøre Krav paa en Abenbaring i den nuværende Uddeling, der supplerer den ovennævnte. Fra dette sildigere Skrifte lære vi, at der er tre vel definerede Herligheds-Grader i den tilkommende Tilstand med mangfoldige, maafe utallige Grader. Der er en celestial Herlighed beredt for dem, som have antaget Kristi Bidningsbyrd, og som have vist Lydighed mod alle Evangeliets Ordinancer og i alle Maader været tapre for Dydens og Sandhedens Sag.

Der er den terrestriale eller jordiske Herlighed, som i Sammenligning med den celestiale er lig Maanens til Solens. Den skal gives til dem, der ere mindre tapre, til mange, som ikke des mindre ere af Jordens hederlige Mænd, men som maafe ere blevne forsørte med Hensyn til Evangeliets Fordringer.

Den telestiale eller Stjernernes Herlighed er for dem, som have undladt at leve efter det, der blev givet til dem, de, som lide for deres Synders Skyld, de, som ere af Moses, Paulus, Apollos, Luther eller af en Mængde andre Vedere, men ikke af Kristus.

Vi paastaa, at der er stor Forskel paa Frelse og Ophøjelse; at der er en uendelig Gradering paa den anden Side Graven, ligesom der er her, og som der var i Forudtilværelsen.

„Mormonismen“ er ofte blevet omtalt som en ny Religion og Kirken som et nyt Samfund, der kun er et Tillæg til de mange Sekter, der saa længe have stridt for Anerkendelse og Overlegenhed iblandt Menneskenes Børn. Den er kun ny i samme Forstand som Foraaret, der afløser Mørket og Kulden. Kirken er kun ny paa samme Maade som den modne Frugt, der er en ny Udvikling af Træets sidste Års Saft. I den almindelige og sande Forstand er „Mormonismen“ ikke ny i Verden. Den er grundlagt paa Jesu Kristi Evangelium, der eksisterede, før Verden var. Kirkens Stiftelse i Nutiden var kun en Genoprettelse. Sandt nok er Sloegten fremadskridende, men det har den altid været; den er derfor i Stand til at frembringe flere og større Ting, eftersom Alfarene blive til Alrhundrede; men den levende Kærne indeholder i sit Hylster den fuldendte Plantes hele Mulighed.

Det nittende Alrhundredes Evangelium er meget gammelt; det er det første, der er kommet tilbage. Det gør Krav paa at have den samme Organisation og Fuldmagt, som udmærkede den oprindelige Kirke, da der var en Guds Kirke paa Jorden; det venter ikke mere Alseelse og haaber ikke paa større Popularitet, end den oprindelige Kirke opnåede. Modstand, Forfølgelse og Martyrdød er dets Del; men det finder sig i disse Trængsler, vel vidende, at det i alle Tidsalder var den sande Kirkes Lod at lide saaledes.

„Mormonismen“ er noget mere end en moralisk Lovbog; den kræver en højere Rang end nogen menneskelig, selv nok saa værdig, Organisation, der er udtaenk og oprettet ved menneskelig Visdom og Filosofi. Den adskiller Moral fra Religion og paastaar, at til de menneskelige Bligter hører mere end blot Afholdelse fra Synd. Den anser den strengeste Moralitet som en nødvendig Fremtoning af alle religiøse Systemer, der paa nogen Maade gøre Fordring paa guddommelig Anerkendelse; dog anser den Moralitet som Alsabetet, af hvilket et sandt religiøst Livs Ord og Sætninger kunne dannes. Hvor velflkingende eller veltalende Ord end kunne være, udfordres der dog den guddommelige Tanke for at give Ordet sit højeste Værd, og denne kan intet Menneske udtaenke.

„Mormonismen“ paastaar, at der var et i Gaar, som der er et i Dag, og at der skal blive et i Morgen i Guds Handlemaade med Menneskene; at der gennem Tidsalderne gaar en bestemt Hensigt, og at denne Hensigt er Udarbejdelsen af den guddommelige Plan, hvis Endemaal er Frelse og Ophøjelse for Menneskeslægten.

Fremtoningen af denne Plans Midtpunkt var Kristi jordiske Mission og forløsende Opofrelse i Tidens Midte; Fuldendelsen vil blive paabejyndt ved den samme Kristi Tilbagekomst til Jorden som de Retsfærdiges Belønner, som Ugudelighedens Hævner og som Verdens Dommer.

Kirken paastaar, at det fremgaar ved Abenbaringens Lys i forrige

Dage og i Nutiden og ved en billig Fortolkning af Tidernes Tegn, at Frelserens andet Komme er nær for Haanden. Den nuværende er Jordens sidste Uddeling i sin nuværende Tilstaud; disse ere de sidste Dage, om hvilke Profeten i alle Tidsalder have talet.

Men til hvilken Nytte ere filosofiske Teorier og Religioner uden praktisk Anvendelse? Hvad hjælper en Tro, der kun er et indre Samtykke eller Fornægtelse? Lad den udvikle sig til en levende Tro og give Livskraft og Opmuntring, da bliver den en Magt for godt eller ondt. De Sidste-Dages Hellige pege med ikke lidet Tillid paa, hvad de have forsøgt og paabegyndt, og paa det lidet, de allerede have udført i følge deres Overbevisning og som et Bevis paa deres Oprigtighed.

Menneskenes Børn have begærer Beredelser for Frelserens andet Komme, og der er i Dag i Stedet for en enlig Præst, der raaber i Judea Ørken, Tusinder, som gaa ud iblandt Nationerne med et Budstykke, der er lige saa bestemt og vigtigt som Johannes den Døbers; deres Erklæring er en Genoplivelse af Røsten i Ørken: „Om vender eder! Om vender eder! thi Himmeriges Rige er kommet nær.“

„Mormonismens Filosofi“ er grundlagt på den bogstavelige Antagelse af en levende, personlig Gud og paa den uforbeholdne Beredvillighed til at adlyde hans Love, som de maatte aabenbares fra Tid til anden. Improvement Era.

Dødsfald. Mette Kirstine Hansen døde i Sorø den 5. Juli 1901. Hun var født i Gyrstinge den 18. Juli 1833 og blev døbt som et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 26. Marts 1869 i Dødringe af Eldste C. Møller. Hun var Enke efter Skräder H. P. Hansen, som døde den 12. Januar 1892. Hun led meget af Sygdom i de to sidste Aar, men udholdt sine Lidelser med Taalmodighed indtil Enden og døde, som hun havde levet, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

„Bikuben“ bedes optage.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,- om Året portofrit.

Innehold.

Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse	257	Konferencen i Aalborg	265
Konferencen i Aarhus	261	Konferencen i København	267
Byldepesten	253	„Mormonismens“ Filosofi.....	270
Red. Bem:		Dødsfald	272
Bliver som Børn.....	264		

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Truket hos J. E. Borbing (B. Petersen).